

București 29. Ianuarie 1855.

Domnul meu!

Atît în domeniul literaturii cît și în orî ce actî atingatorî de progresulî sciințificu, imî pare ca orî cine are libertatea d'a-și espune, pe cît cunoscințele ilu permite, opiniunea sa. De astî drep-tî ne bucuram azîtâzi mai multî de cît de orî care altî; el este mai multî saî mai puținî fara sgomotî, și nu neodihnește pe aceia ce ar voi sa înecese resunetulî saî. Afara de acêsta, ômenî care sînt reprezentanții acestor spețe de idei, prin convenținne saî chiar prin natura lor, catîndî a fi imparțiali, trebuie să priîmesca observațiunea fie-caruia, a le analiza, ale controla, și în urmă a le combate sau accepta, dupâ cumî li se pare absurde saî raționabile. — Adeverulî mai totî d'anna triumfâ în asemenea caze; — să observîm însâ cî fie-care și-lî pôte interpreta în favorulî saî, și cî numai o mînte cîptâ și abnegatîre pôte vedea acea ce egoistulî, saî o mînte slabâ, nu a cuge-tatî a esamina; mai adaogâ încâ cî în multe circumstanțe trebuie să sacrificîm ôrecumî ade-vîrulî luîndî în considerare atîtea alte necesitâți urgente care, prin propria lorî naturâ, devinî însuperabile.

Știu, Dlî meu, cî mai totî romînulî posedâ astî mînte cîptâ și sînatîsâ: — prudența lui lî a fîcutî să trêca, cu fruntea seninâ, peste opt-spre-zece seculî de crime și singe. Luîndî credințâ despre acêsta, și despre imparțialitatea, ce vâ ca-rasterizâ, cutez a vâ adresa cîtc-va observa-tiunî, pe care nu le am socotitu fîrâ folosî a le face.

În sciințificulu D-vîstra Jurnalî, cî mai în tîte scrierile esite din mina unui eruditî Transilvanînu, se observâ în genere acea-sî limbâ, o limbâ fîrte grea de înțelesî pentru Muntenî, și ch'aru

pentru aceia care sînt luminați. Construcțiunea cu totul latinâ, si mai germanâ, ce dau fraseloru, vorbele noî ce voiți a introduce, și pe care, cî tîndî a le latiniza, nî crutați de locî geniulî limbei romîne, stilulî, modulî d'a esprima ideile, care consistâ într'o aglomerare de zicerî asupra cîrora trebuie a cugeța multî timpî ca să le gîsești sim-nificarea, tîte acestea contribue a arunca pe ro-mînî în confuziune, a-și despica mîntea duî ore ca să 'nțelegâ, o pagina și pentru cei mai mulți a esî cu capulî obositî dupâ astî lecturâ, fara sa li pututu înțelegese nici o idee; — și tîte astea, Dlî meu, numai din cauza limbii, care însâ se numește totî romînâ!

De vom cîta acum să aflam care este cîuza acestelî neînțelegere între fiî de acea-sî patrie, o vom gîsi-o lesne: negreșitî cî astî limbâ nu este a țîranulî transilvîneanî, fiind cî lui î este totî așâ de streinâ ca și Muntenilor și Moldovenilor; numai eruditulî dar â putulî face să i se dea acêsta formâ. Și care a fostî mobilulu care a îm-pinsu pe eruditulî a prefera o limbâ atît de de-partata de acea de dincoia de Carpați? . . . Ade-vîrulî? Frumosulî? Folositorulî? Pedantismulî saî Orgoliulî?

Dar apoi o limbâ poate fi adeveratâ numai pe cît timpî își respectâ sigilulî ce secolii aî imprimatî cu putere asupra formelî și esistenței sale; cînd însâ, sub pretestulî d'a-și lua unî caracterî mai determinatî, și a-si reintineri vigorea își desprețî geniulî saî propriî, consacratî de timpî și de autorî ôre cumî însemnati, atunci degenerâ și cade în obscuritate. A reforma o limbâ nu va să zicâ a o transforma; prin a o radicaliza nu se 'nțelegese a o latiniza, cîcî acêsta n'arî fi de cît o parodie, o copie coruptâ și falsâ, care n'arî face de cît sa piarzâ din tinerețea și adeverulî primi-

tivă. Adevărul dar nu poate să existe acilea, ci într-o apropiere modestă și prudentă de numa-limbă, într-o amonie stabilită în spiritul general al limbii, în respectarea geniului său particular, a naturii sale speciale, și a timpului care, influențându-o, i-a prestabilită orecum forma, și i-a făcut o a doua mamă a sa primitivă.

Dar dacă cu toate acestea adevărul ar fi în partea D-văstră, dacă argumentele v'ar fi necontrolabile și impuțore, ceea ce negreșit nu lipsește, am putea noi ore să găsim acilea folositorul care rezultă din ori ce adevăr? Dta singur imi vei răspunde că nu. — Cât pentru prezent lucrul e așa de evident, în cât n'are trebuință de probare: românul în genere, afară de puținii crudiți, nu înțelege limba D-văstră, ba nu numai atât, dar, auzindu-o, crede că e streină; — și apoi tocmai azi tăzi e timpul ca să nu ne putem înțelege cu poporul român? . . . Cât pentru viitor, dacă cestiunea se prezintă sub un aspect mai dificil, nu este însă mai puțin hotărâtoare: totii popoli au cătată a-și cultiva limba, și gramaticii au răspuns la dorințele lor până atunci când geniul, renunzând imaginatiunea și arta, a consacrat limba prin operele sale, lăsându-i câmpul liber d'a se perfecționa d'aci înainte, avind însă totu d'anna prezinte tipul ce-i a imprimat el. Așa fu Dante în Italia, și, mai cu sémă Malerb în Franța, după care limba merse perfecționându-se, fără însă să piarză din vedere caracterul ce-i dedese el. — De ce să nu fie și la noi totu astfel? După bărbații celebri ca Eliade, Bălcescu, Bolintineanu, Alesandri, și alii alții ce au scris opere însemnate în limba patriei: ce trebuie să facem noi ore? Să conservăm limba consacrată prin autoritatea operilor lor, și să nu facem de cit a o înavuși și a o perfecționa din zi în zi.

Dacă însă, neobservind aceste considerațiuni, imi veți zice că limba D-văstră va aduce în viitor un mare folos, spuneți-mi unde ar trebui să caut frumosul? Căci în adevăr, limba D-văstră poate fi prea raționabilă și cea mai esactă după regulile limbistice, dar Poezia ar muri cu dinsa, populu după sute de ani ar ajunge s'o înțelegă, și prin urmare paguba ar fi mai mare de cit câștigul. Evidența e așa de mare în cazul acesta în cât, numai de am fi prea departe împinsii de opiniatritate, i-am putea contesta adevărul. Luați sublimele Doine ale lui Alesandri, melancolicile

cânturi ale lui Bolintinenu, siliți-vă a le reproduce în limba și stilul D-văstră, dați-le forma ce ați adoptat, și veți vedea atunci dacă poezia nu va muri mai înainte d'a ajunge la finele întreprinderii. Poezia D-lui meu, și prin urmare frumosul, more când limba este făcută prin calcul, când e plină de asperitate; ea cere armonie, voluptate, dulceta și vignore; cere o limbă flexibilă și armonioasă, care să potă deveni eco sentimentelor și aspirațiunilor sale, prin care să-si potă esprima farmecul și amorul, alegrața sau desperarea; — altfel ea rămâne sterilă, de și poate ar fecunda în imaginațiunea acelor ce'n vane s'ar nevoi a căta mizloce d'a ne spune aceea ce simtu. Dindu-i limba D-văstră, poezia n'ar face de cit să revibre fără resunetu, să-și inee vocea mai înainte d'a intona un cântec, o doină care ne a ușurat de atitea ori durerile inimii și agitațiunile spiritului nostru.

De am căta acum să atribuim cauza acestei diferințe pedantismului, nu știu dacă ar trebui să rămăim multu timp asupra acestei idei. — Pedantismul este starea cea mai de plinsă a spiritului uman, și nu poate fi de cit rezultatul unui studiu superficial, unei minți nesănătoase, sau al unui naturalu copilărescu; eruditul transilvăneț însă a știut totu d'anna a-și susține demnitatea, și a cătată numai folositorul, fără a-și face fală de meritele lui; prin urmare astă supozițiune, așa de aplicabilă în alte părți, acilea nu-și are locul.

Cu toate acestea, D-lui meu, mă îndoiesc că orgoliul a contribuit multu la acesta: ați pretinsu potă a ve prochiema o dată ca primi reformatori ai limbii, și n'ați voit, se vede, a adopta pe aceea a Moldovenilor sau a Muntenilor, ca să aveți pe a D-văstră proprie, și să nu potă nimeni a vă răpi meritul ce noi vi-lu dam cu totă sinceritatea. Dar asta tendința sau ambițiune, cum veți voi a o numi, imi pare cu totu contrarie spiritului prudent al românului: el nu a cătată nici o dată a-și trimbița numele cu pompă, ci în tăcere, s'a gândit numai la binele și folosul patrii sale. A ne pierde în controverse limbistice, a avea în vedere numai cunoștințele și orgoliul nostru, a ne respecta nici unul din prevelegete limbii, și a striga cu fală dreptate unuia sau celuilalt, pe când poporul, a eu proprietate voim a o răpi, geme în ignoranță, acesta nu va să zică orgoliu, nu va să zică a servi patria. Orgoliul este arma necesară a demnității individuale, trebuie însă nimicită

cand e vorba pentru binele comun; altfelu ne pierde, și multe spirite slabe au ajunsu acilea, crezënd ca va avea unu meritü prochiemindu-și orgoliulü in fața națiunii.

Astfelü, Diu meu, daca orgoliulü personalü va fi inițiatorulü acestei limbü ne 'nteläsä de opt milione de romini, atunci sacrificati-lü pentru folosulü publicü, și dupä cum vați unitü inima, unți-vä și limba cu frați Munteni și Moldoveni!

Treceți-mi, Dle, observațiunile ce-mi permiseiü a vä face, și care pöte că nu sint destul de solide; ginditi-vä numai care a fostü mobilulü ce m'a impinsü a vä scrie despre acësta, și observați daca tendința mea nu este d'a face sä se 'ntelega prin limbä națiunile ce sint de acela-și sänge. Am socotitü că prin acësta am putea da unu mai mare sboru literaturii nöstre, a vändü opt milione de romini care sä ne 'ntelägä și că atunci am scäpa d'o neintelegere irationalä care nu aduce de cit desgustulü, și care contra balanță örecum progresulü ce am putea face. Și astä idee, de nu va fi bine susținutä, celü puținü pare ca este dréptä: omeni erudiți și generosi au speratü că vor ajunge a cunfunda într'una diferitele limbü ale Europei, și astfelü sä faca sa prospere lumea într'unü modü gigantic; — ideea lor fu dréptä, dar färä mizloce de realizatü. Noi insä siii aceluia-și nume, ce avem chiarü azitazi aceea-și limbä, și care diferä numai in stilü și câteva forme particulare, mai trebuie öre sä ezitäm multü timpü asupra acestei probleme? . . Mizlöcele sint, apare inițiatorulü, și soluțiunea va fi aflatä!

Priimește, Dle, salutările mele, rămaindü alü
Dtale ca frate C. Boerescu.

M E R S U L U

Romaniloru pentru resbelulu lui Ulpiu Traianu
cu Decebalu.

Cu oaöre dedicatu Dnei Marta de Fogorasi
in Lipova.

Fetiori eroi ai Romei,
Stindardulu s'au naltiatu!
Si 'n campulu bataliei,
Ve aretati la lume
Ca toti senteti romani,
Si demni de-alu vostru nume.

Cutremuru la dusimani!

Romule scola!
Vina 'n bataia,
La strangoti!
Arculu lorü sböra,
Spad'a lorü taia,
Neamicii toti!

Domicianu in lupta,
De Dacia-i batutu!
Si Roma, spad'a crunta,
O da ei de tributü!
De-atunci noi in cea tiëra.
Avenu prinsu, frati parinti,
Carii 'n sclavia amara,
Plangu lacrime ferbinti!
Susu o romane!
Sa stergi tributulu —
Rusia ta!
Din mani dacëne
Pe-ai tei cu scutulü
Cearca-ai scapa.

Traianu Romei propune,
Ca Dacia-i de stersu!
Si-a da lumii minune,
In lupta e de mersu!
Poporulü se aduna,
Mai marii in senatu;
Ca Dacia s' apuna,
Toti dréptu au judecatu
Ce e mai tare,
Ca si unirea,
Unui poporu?!
Pentru 'njugare,
Asta i lovirea
Tiraniloru!

Romanii ca si vulturi,
La lupta au plecatu;
In cale n'afäa tiermuri,
Ei töte-au resturnatu!
Traianu sta la bataia,
Cu-ai sei croi soldati:
Vesmentulu seu 'si taia,
Si léga vulnerati!
Nu vinu din lupta,
Far' de-a invinge
Neamicii lorü!

Laurea multa,
Ei vreau a stringe
Romanilor!

Standardulu susu se pórta,
Romanii i-au urmatu!
Sa véda lumea tóta,
Ca ei au triumfatu!
Si Dacia se plange,
Ruina c'au cadíutu.
Si Decebalu se 'nfrange,
Cauda tíera si-au perdutu!
Daculu sa péra,
De-a nostra mana,
De pre pamentu!
Péra o téra,
Asia pagana,
Si din mormentu!

At. Marienescu.

ДЕПАРТЪМЪ БЪБИ СТЪДЕНТЪ

Адío царь аматъ, велъ жьнъ амалатъ,
Нимѣъ вастъ маієстроасъ мѣтъ дѣлче инспиратъ!
Адío! те ласъ дн долѣх, дн дѣрери, дн сѣфериндъ.
Простѣгъци, фѣи вітредѣи, драгъ, ренегадѣи фъръ кре-
диндъ.

Фѣрѣи, сѣирте инферѣа, аюстадѣи кѣтѣзѣторѣи,
Денѣи де трѣдѣри инфаме, рѣи фѣимонѣи денрѣдѣторѣи;
Цѣи аз проблематъ есѣстѣнда, те аз корѣнтъ, те аз
вѣчатъ;

Цѣи аз сѣжнѣатъ сѣжѣдѣи вѣрѣдѣа, карменѣи 'дѣи аз
профанатъ.

Фрѣнѣа 'дѣи ларгъ нѣи сѣнерѣъ, прѣа де тѣмѣзрѣъ
нѣлѣгъ,

Прѣи нѣгѣнте мѣзѣре, де'мѣвѣлѣи е нѣлѣмѣгъ;
Брадѣдѣи тарѣе дн лѣндѣри, вравѣра 'дѣи с'а вѣмѣлѣгъ,
Шѣи дѣн глорѣа стрѣвѣа, дѣн мѣрѣри че аз нѣрѣгъ
Нѣдѣи а рѣмаѣс дѣвѣжѣ лѣзрѣи, трѣфѣе д'анѣкѣгѣте,
Че прѣи а лор нѣдѣвѣе, мѣтѣларѣе, нѣрѣстѣте,
Дѣдѣи рѣвѣатъ вѣрѣвѣдѣа, дѣдѣи рѣ'нѣе дѣмѣнѣгѣте,
Те дѣкарѣъ де влѣстѣте, дѣдѣи дѣнѣтъ лѣнѣгѣте.
Адío царь мѣртѣрѣъ, мѣрѣасъ дѣнѣнѣнѣатъ!
Кѣжѣтъ имѣс де рѣсѣгѣаре, нѣжѣдѣи, колѣмѣтъ дѣ-
трѣстѣатъ!

Недѣгѣри 'дѣи вѣнѣ кѣ арте, нѣнѣтрѣ тѣранѣ асѣпранѣдѣи,
Сѣрѣжѣи нѣи лѣакорѣдѣи врадѣлѣа, сѣнѣлѣ кѣ дѣдѣи
сѣжѣтъ амѣнѣдѣи;

Нѣжѣтъ кѣнд 'дѣи о вѣнѣ вѣне, нѣжѣтъ 'ѣи фѣачѣ арѣнѣоаре,
Кѣнд дн сѣворѣ 'дѣи нѣлѣс де градѣи, те вѣи разѣа
de coare,

Шѣи, акѣвѣлѣ д'алѣтъ дѣатъ, зѣи прѣтѣнѣшѣлор конѣспорѣдѣи,
Дѣнѣзѣадѣилор тѣи оаснѣдѣи, кѣлѣмѣчѣлор че 'нѣи кѣнѣс
порѣдѣи;

Кѣи ентѣ фѣа Ромѣи мѣждѣре, фѣидѣанѣгѣа лѣи Мѣхѣлѣи;
Кѣи ромѣжѣлѣа дѣи мѣжѣа 'дѣи нѣнѣгрѣ дѣжѣнѣлѣа вѣдѣвѣлѣа;
Кѣи Карѣлѣи дѣи лѣнѣи вѣра, дѣиспрѣдѣлѣа че'дѣи инѣспѣра,
Шѣи 'ѣи рѣнѣи мѣска дѣжѣе фѣадѣъ спѣре а нѣлѣмѣи конѣспѣра.
Адío 'дѣи зѣлѣа, сѣжѣнѣлѣ царь! Нѣе хотѣрѣ 'дѣи дѣнѣлѣвѣгъ,
Нѣлѣжѣгъсѣрѣятъ нѣлѣжѣгъ, 'дѣи сѣкрѣъ, нѣлѣжѣгъсѣдѣи
мѣлѣтъ фѣерѣчѣгъ!

Шѣи 'нѣи цѣнѣвѣкѣ лѣа нѣчѣоарѣ'дѣи, дн фѣадѣа лѣи Дѣмѣнезѣъ,
Дѣдѣи вѣрѣзѣ с'ажѣнѣдѣи рѣдѣнѣлѣ, сѣе те кѣжѣте зѣи Орѣфѣъ
Сѣдѣи аѣи фрѣнѣтеа тогѣ сѣнѣлѣ нѣи се порѣдѣи кѣнѣнѣи
de flori,

Рѣнѣоѣте 'нѣи тоатъ орѣа де фѣи вѣнѣи, че о с'адорѣи;
Сѣе рѣдѣа фѣиѣелор тѣлѣ сѣнтѣментѣлѣе матѣрѣе;
Сѣе лѣе 'нѣвѣдѣи а фѣи нѣдѣчѣе, ка сѣе нѣе сѣе маѣи прѣостѣрѣнѣе,
Сѣе лѣе кѣнѣвѣнѣи кѣи сѣжѣтъ вѣлѣе, кѣи сѣжѣтъ рѣзѣе
дѣнѣтрѣ флорѣи;

Сѣе лѣе фѣачѣи а фѣи нѣи дѣанѣе, дѣнѣгѣлѣи дѣнѣтерѣанѣи вѣнѣорѣи;
Сѣе вѣнѣнѣтѣи нѣопорѣ'дѣи мѣаре сѣ'лѣ сѣвѣнѣнѣтѣи де сѣ-
фѣерѣнѣдѣе,

Сѣе 'нѣнѣчѣи чѣре де нѣартѣде, дѣфѣерѣитѣлѣе крѣдѣнѣдѣе;
Сѣе конѣсолѣзѣлѣи вѣртѣеа, сѣе дѣнѣнѣарѣдѣи егѣлѣс дрѣнѣгѣтеа,
Сѣе рѣе 'нѣчѣнѣи вѣадѣа 'дѣи стрѣвѣнѣлѣ, сѣдѣи прѣоклѣмѣи
зѣнѣанѣгѣтеа;

Шѣи ка 'нѣи тѣмѣнѣи чѣеи трѣкѣзѣдѣи, кѣокѣтъ, нѣе, ромѣжѣтъ,
Сѣе тогѣ дѣанѣдѣи, сѣе тогѣ сѣрѣдѣи, сѣи lëndidѣъ чѣелѣстѣъ
зѣжѣа!

Адío нѣи дѣакѣ сѣарѣтеа дѣдѣи рѣзѣрѣвѣъ тогѣ рѣгоарѣе,
Дѣакѣ фѣи тѣи нѣгѣртѣнѣчѣи нѣе с'орѣъ лѣнѣнѣа de coare
Дѣакѣ мѣе воѣс рѣ'нѣгѣрѣна! Кѣи чѣнѣчѣи анѣи дѣнѣвѣтрѣжѣнѣтъ,
De vѣи фѣи тогѣ лѣнѣдѣжѣтъ дѣара мѣеа дѣлѣче мѣнѣлѣгъ;
Фѣакѣ вѣнѣлѣ Дѣмѣнезѣъ, ка орѣфанѣъ рѣгѣчѣгѣторѣъ;
Сѣе стрѣвѣатъ тогѣ дѣрѣи сѣрѣнѣе, нѣи кѣи дѣрѣа тѣъ
сѣе торѣъ! . .

Февр. 1854.

G. D. Вернескъ.

LA MORMENTUL VERGINEI ANNA MIHALI.

Celu ce primavéra trece prin campia
Unde mii de flori i ridu cu bucuria:
Spuneti-mi n'allege raritate ôre,
Maia lui candu rumpe, cea mai suava flóre?

Iata ah! si mórtea, cu palite fetie,
Candu trecu campia cea de teneretie,
Pe-acea flóre, carea multu odoru ni-a datu,
Din sinulu natiunei tristu o-a seceratu!

Toti ursitei tale compatimimu Sóra!
Candu apusa viatiái chiar in aurora; —
Insa estmodu trece pe-aripi inmortale,
Spirtulu la eterna-si patria geniale. — — —

Aiba-si mangaierea toti ai tei de-a casa,
Cumca loru Dieimea estmodu lé gatasa:
S'aiba 'n dóne patrii: 'n Ceriu si pre pamentu,
Cate-o flóre rara; — dulce 'ncantamentu!

Alcum loculu între Baitic si Bradu,
Candu primi-si pe Augustulu nostru Imperatu*)
Monumentu fiintiei talle se redica,
Prea curendu apusa, trista florica!

I. R.

E C L O G ' A IX.

Seau Moeris

Licida. Moeris.

L. Дн къръз, Мерис, те дъчи
Сая те дъчи къръз чегате?

M. O, Licida, ч'ам ажънс,
Че шаре недерентаге!

Ка се поате на съ зикъ
Нескаре стръини виклені:

Але поастре сѣит ачества,
Ешици афаръ моштені!

Тристі акъта ш'а виъсади
Ші непорокоши, кѣм вези,

(Бар де нъ ляр фолосі)
Ле дък лор ачештіа ези.

L. Азисем, къ Мепалка
Тоте локъріле сале,
Де внде 'нчен а скъдѣ

Джашеле, пльъ ла вале,
Пль' ла фадіи чеі вѣтрѡі,
Пль' ла локка д'адънат,
Кѣм тоте леа кѣштігар
Пріи кѣнтекъ ші фазерат.

M. Весте-а фост къ-адевѣрат,
Ші о весте форте вѣпъ,
Дѣсь фазеръ че поате
Дѣтре арше кѣнд рѣскъпъ?
Нъ поате маі мѣат а фаче,
Де кѣт поате, кѣнд пріменше
Поръшъла вѣдѣтрарматъ,
Кѣнкъ вѣлгърѣа сосеште.
Де нъ маіар фі сѣис о чозаръ
Діитр'ви горѣн гърѣг.
Се нъ'нчен къ жѣдекаръ,
Чи се рѣшѣис одіхнѣг,
Де нѣмі сѣнѣа че се фак;
Ші де нъ маіар фі-аръгат,
Нъ' акът ерам ші ес
Ші Мепалка дѣгронат.

L. Пъдѣи де нъ фѣ де о даръ,
Че грозьвие кѣшлѣгъ!
Тоат'а поастръ шѣжѣіаре,
Мепалко і къ тѣн' рѣнѣгъ.
Чіне-ар кѣшт'а десѣре Ніпѣе?
Чіне-ар семѣна'н огор?

Саз акъта чіне-ар фаче
Дѣвръ верде пре ісвор?
Саз ачеле віерскрі чіне?
Каре фѣртѣи лѣат рѣнѣг,
Кѣнд ла десѣлгарѣа поастръ,
Амаріла, аі пріаіг.

'Тігіре пльъ че вѣх,
(Сѣкрѣ е дрѣшѣа), нѣште мѣі,
Ші сѣгъі і-дѣ ла аѣнъ;

Есге ви даи дѣтре еі;
Сгъі ачѣсгъіа 'нпрѡгѣвъ,
Ші форте вѣне пріменше,

Ка мѣіі се нѣі дѣшѣнѣгъ;
Дѣ къ корѣа, те нъзеште.

M. Ба маі вѣн' ачѣла кѣнтекъ,
Че лѣі Варо л'аі кѣнѣгъ,
Мъкар нъ ера де нѣіи
Нѣчі де сѣвѣрѣнѣг лѣарат.

Варо, о! нѣмеле тѣс!
(Дѣар дѣнѣ Маутѣа зѣа!)

Маутѣа де Крѣмона
Прѣа апроѣе сѣраса.)

Варо, о! нѣмеле тѣс

*) Vedi Gazeta Nr. 63. 1852.

- Пън' ла чер ші пъл'ла стеле
 Дълъцад' вор леведеле,
 Къ гласъри ші персъреле.
- L. Флорі де тисъ дін Кірнеа
 Роіі тѣ се нъ ле сѣгъ,
 Сътърате де чігіе
 Вледі оіле ла стрѣнгъ,
 Длчене, де аі, те роу,
 Де аі чева де кѣнтат;
 Ші пре тіне Мѣселе
 Спре кѣнтаре т'аз кемат.
 Ам ші ех віерсѣрі дестѣле,
 Ші пре тін пѣсторіі вор
 А тѣ пѣті къс поетъ,
 Мъкар къ нъ ле кред лор.
 Нече лѣкрѣ пентрѣ Варо,
 Нечі де Чіппа вреднік фак,
 Че пѣтаі кѣт сісіеск
 Длтрѣ леведе гѣнсак.
- M. Тот ачаста вреѣ ші ех,
 Ші'н тіне тѣкѣнд гѣндеск
 Оар' пѣтѣ'лапі німері;
 Е зп кѣнтек воереск.
 Віно 'нкоаче, Галатеа,
 Че жок поді дн апъ с'аі?
 Ла поі е-акѣт прітѣваръ,
 Поді еарѣ ла тіеі се даі.
 Късѣца постр'о змѣреште
 Плонѣла ші віда де віе.
 Батъ внда ріпеле,
 Тѣ віно, чеді пасъ діе.
- L. Тот ачелеа, ч' астѣ поанте,
 Че не сеніѣ ам кѣнтатѣ;
 Нѣтѣрѣла дн діѣ амінте,
 Дар кѣвінтеле ам вігат.
- M. Даѣні, че те тінѣнезі,
 Кѣт стелеле-акѣт рѣсар?
 Еатъ стеаза къ трекъ,
 Ача' стеа е-а лѣі Кесар.
 Кѣнд ачестѣ стеа домпеште,
 Атѣнчеа пѣлгаріѣла аре;
 Осгенеала лѣкрѣлѣі —
 Грѣѣ ші віа дін дестѣла аре.
 Рѣсѣдеште, Даѣні, пері
 Пре сама неводілор;
 Ачешті'аз обічнѣіг
 А кѣлеце родѣл лор.
 Тѣшнѣла тоате тисѣвеште
 Пън' ш'адѣчереа амінте;
 Зіле 'нтрѣці ам пегрѣктъ,

- Шгіі, ка прѣок, маі длаінте
 Дн флѣр ші дн кѣнтат;
 Акѣт тоате леам вігат.
 Поате къ лѣні ам възѣт,
 Гласѣла долъ т'а лѣсат.
 Ачестеа сіѣ дестѣла;
 Кѣнд Мепалка дела тѣнше
 Ва вені, ддї ва кѣнта
 Маі фрѣтосе ші маі тѣлте.
- L. Тѣ прін кѣнтат прелѣнцешгі
 Дѣлчеа пострѣ дестѣтаре;
 Пентрѣ тін' аз дѣчетат
 Ші вѣнтѣла ші лата таре.
 Ачїі дрѣтѣла жѣтѣтате,
 Пентрѣ къ въз де департе
 Мортѣнтѣла лѣі Біанор:
 Ънде фрѣнзаре ѣкате
 Адѣнѣ пѣлгарі'н снопі, —
 Ачїі се кѣнтѣт фрѣтосе:
 Пѣтем ажнѣце 'н четатѣ;
 Пѣне тіеіі, Меріс, жос.
 Саѣ декѣтѣва, ка ла поанте
 Се нъ плоіе, темет есте,
 Се пѣшїт дѣчет кѣнтѣнд,
 Дрѣтѣла нъ не остелеште.
 Ші ка се пѣтем тергѣнд,
 Ка се пѣтем а кѣнта,
 Де-ачеа сарчїнѣ че порді,
 Бѣкѣрос те'оіѣ зпѣра.
- M. Длчетеаз' акѣта, прѣпѣ,
 Ші се фачет че не-анасѣ.
 Віерсѣрі ном кѣнта маі віне,
 Кѣнд ва вені ел анасѣ.

E C L O G A X.
 Sean Gallu.

- Аретѣса, фѣ се поѣѣ
 Пѣцінтеле персъреле
 А кѣнта лѣі Галѣ ая тїех:
 Длс' аша де фрѣтѣштеле,
 Кѣт се вреа се ле чегеаскѣ
 Ші Лікоріс скѣтпа тѣ;
 Віерсѣрі трѣвѣ кѣнтате,
 Ші чїне лѣі п'ар кѣнта?
 Ддї пофтеск, ка але сале,
 Кѣнд тѣ веі пѣтї пре таре,
 Доріс се н' амѣстече
 Ънделе челе атаре,
 Пълѣ вѣрѣоаселе капре,

Пльнъ паск еле тохор,
 Се дичен io a кжнта,
 Галле, деспреал твз амор.
 Нв кжнтъм чої дн пвстїїв;
 Ne рвсївnde dїn decїme
 Орі че фог шї орі че плон,
 Орі че кжнтъм деспре тїне.
 Мвсе, vnde в'ацї асквнс,
 Дн че твпте, дн че лок,
 Кжнд Гал кз тотъл ардеа
 Де ал аморълвї фок?
 Пентръ кз нечї дн Парнас,
 Нечї дн Пїнд а рьмжне
 В'а фогт лъаръ кз пвтїндъ,
 Нечї ла алтъ фьнтжнеа.
 Тоате л'ав пжнс пре ачела
 (Кжнд зъчеа свїт стжнкъ грег.)
 Фрвнзе, дафїнї, врази шї пїегрї
 Dїn Менал шї dїn Лїчев)
 Ставї оїле 'мпрецър,
 Шї де пої нечї кз гжндеск;
 Аївї шї тз грїже де ої,
 О поетъ дндереск.
 Сосїт'а шї пькварарїл,
 Шї пьсторїї аз сосїт,
 Бмед де гїнде де їарв
 Шї Меналка а венїг.
 Тотї днтреавъ: чеї ачаста?
 Де вnde-атжта амор?
 Галле, че те невъвешгї?
 Зїче-Аполо, шї че дор?
 Еат' ачееа че їзвешї,
 Пентръ каре аї перїг,
 Прїн зьнадъ шї прїн олето
 Двнъ алгъл а фзїг.
 Дусвншї Сїлван днъл вїне
 Дукоронат кз кжнъл,
 Кз кжнъл деуре кжнш,
 Вердї шї крїнї пвртжнд дн тжнъ
 Двн' ачееа, кьл вьзкїл,
 Шї Пан дусвншї а венїг
 Дн фадъ кз дїнавор
 Шї ног рошя зьгръвїг.
 Днчетеазъ, кз аморъл
 Де ачестеа нечї пасъ;
 Нечї алїнш де телїсъ,
 Нечї вьшпїл де пазоае грасъ,
 Нече канреле де фрвнъл;
 Нечї Аморъл пзї деплїн
 Нечї одатъ елтърат

De лакрѣтї мї де есспїн.
 Еаръ лзї: днтр' ачешї твпдї,
 Зїче-ачела днтрїсїат,
 Деспре-ачестеа, Аркаденї,
 Ведї кжнта пелнчетат;
 Нямаї ашл днъл шорте
 Odїхпїдї пвтем фї пої.
 Деакъ деспре-аморъл постръ
 Вор кжнга' поасгре чїмпної.
 Ах! ера кз твзл маї вїне,
 Де ерат кз вої пьсторїл,
 Се пьзеск тзрмеле востре,
 Саз ла вїе вїгїторїл.
 Орі каре-атзпчеа їзвеш,
 Фїе Фїлїс, фї Амїнта, —
 Шї деакъ пегръл Амїнга
 Ка се фїе се тжшїла;
 Нв сжнт шї твреле пегре,
 Нвс пегре н' афїнеле?
 Шї тотъшї кз вькзрїе
 Ле вьлг конїлеле?
 Шї ачест амор ал тїез
 Орі каре ера се фїе,
 С'ар фї кзлат лжгъ тїне
 Днтре сьлчї, вїдъ де вїе.
 Фїлїс кжнълїмї фъчеа
 Dїn чел' маї фрвтоасе фої,
 Еар Амїнт' ар фї кжнтат
 Dїn гзръ шї dїn чїмпної.
 Ржъл рече есге-аїчеа,
 Ржт тоале шї пьлвдїе:
 Аїчї кз тїне, Лїкорї,
 Амї вїецї 'п вешїе.
 Еар' акжта днтре арте,
 Днтре арте шї отор,
 Дн погрївъ кз алевъл
 Мъ дїне крвдъл амор.
 Тз де парпїе де парте
 Н'аї алт (лок) сїре десфьтат
 Де кжт неаза де пре твпте,
 Де кжт Ренъл днтреат.
 Дндї пофреск ка нече фрїгъл,
 — Ешїтї сїнгзръ фъръ пої, —
 Нече гїаца ка седї стрїче
 Пьлвдїеле челе пої.
 Двчетоїз шї пьстореште-а
 Челеа версзрї поїз кжнга,
 Че кжнга Езфорїон,
 Шї поїз днела флжера.
 Гата сжнт ес дн пндзре,

Гата сѣит дѣ прѣпѣстѣ,
 Гата сѣит а пѣтѣи,
 Шѣ Аморѣа мѣз аа скрѣ
 Дѣ арборѣ тѣнерѣ;
 Штѣз, ачештѣа креште вор
 Шѣ аша ш' асешенѣа
 Шѣ тѣи креште-аа мѣз Амор.
 Пѣл' атѣнчѣа дѣтре Мѣсе
 Шѣ 'отре Nѣмѣ-амешенат
 Воѣз се черк ез дѣ Мѣнал
 Порчѣ сѣлѣатѣчѣ спре вѣпат.
 Нече фрѣгѣа на пѣтѣ,
 Ва пѣтѣ се шѣ опреасѣтѣ,
 Ка кѣ кѣднѣ се нѣ 'нѣкѣнѣар
 Пѣдѣреа чѣа фѣчорѣасѣтѣ.
 Мѣ се парѣ, кѣ тѣ вѣзѣ
 Прѣн пѣдѣрѣ нѣ прѣн ѣсвоарѣ
 Прѣсте пѣетрѣ кѣт тѣ дѣк,
 Кѣт сѣдѣте-дѣн Арѣ своарѣ.
 Поате прѣн ачѣсѣа афѣлѣ
 А шѣа воалѣ лѣкѣрѣ,
 Шѣ кѣ ачѣсѣа зѣз се поате
 Дѣшѣлѣдѣ прѣн пѣтѣмѣрѣ.
 Авѣта пѣчѣ Nѣмѣелѣ,
 Нече кѣ фѣлѣрадѣмѣ плачѣ,
 Немѣи' нѣ тѣ десѣфѣтеазѣ:
 Рѣтѣнѣдѣ пѣдѣрѣ дѣ пачѣ!
 Прѣ ачѣсѣа аа мѣтѣа
 Нѣи пѣказѣа мѣз дѣ старѣ,
 Деашѣ вѣ зѣнда Еврѣлѣи,
 Кѣнд е ѣарѣа чѣа маѣ тарѣ,
 Деашѣ рѣвѣда чѣа маѣ кѣшнѣлѣт
 Сѣтонѣи дѣнѣдѣз,
 Тоате ачѣсѣа пѣтѣмѣрѣ
 Н'аз ла Амор пѣчѣ зѣн прѣдѣ.
 Чѣ маѣ мѣлѣт де ашѣ рѣвѣда,
 (Шѣ тѣрѣа де мѣиашѣ пѣзѣ)
 Сѣлѣт чѣа маѣ фѣерѣнѣте клѣмѣ
 (Таот немѣи' нѣар фѣлѣосѣ).
 Аморѣа тоате сѣнѣзѣ,
 Шѣ прѣ мѣне тѣа сѣнѣзѣ;
 Чѣашѣ кѣлѣтар пѣлѣнѣ арѣшѣ,
 Фѣе, Мѣсе, де ажѣнѣ;
 Чѣ ам кѣлѣтар, нѣл' ам фѣлѣнѣт
 Дѣн рѣнѣг' асѣ корѣнѣцѣ,
 Веѣнѣ кѣлѣта лѣи Галѣ маѣ шѣлѣте,

Авѣи драгѣсте 'нѣкредѣнѣцѣ
 Дѣн тог часѣа пѣнѣтрѣ мѣне,
 Дѣн тог часѣа аша креште,
 Прѣкѣт креште налѣтѣнѣл, кѣнд
 Прѣмѣвѣра се ѣвеште.
 (Дѣчѣ скѣлѣдѣ авѣт дѣн зѣмѣрѣ,
 Грѣа е зѣмѣра дѣн пѣдѣрѣ,
 Зѣмѣраи грѣа ла кѣлѣтѣрѣдѣ.
 Стрѣкѣ ла сѣменѣтѣрѣ.
 Еарѣ воѣ кѣпрѣвѣе грѣсе
 Сѣтѣрѣате влѣдѣ а касѣ;
 Кѣ лѣчѣафѣрѣла де сѣарѣ
 Евѣкѣ вѣне се рѣсарѣ).

Ногѣ. Шѣ еѣлогѣа ачѣасѣтѣ де прѣ зрѣтѣ лѣнѣсѣрѣ
 рѣлѣ сѣаз пѣлѣнѣг дѣнтрѣпарѣнѣтезѣ прѣн Едѣторѣлѣз Д.

БИБЛИОГРАФИЕ.

Elemente de istoria și geografăa veche de D.
 Profesorul I. Răscă și Blăniș, în opt cărți из
 dăruind de 17 volume în octav, pe cărțile veștile
 се афѣ ешѣтѣ де сѣнѣтѣ тѣнарѣи шѣ се пѣте авѣ
 кѣ 1 ф. 12 т. к.; ла 10 есѣмпларѣ 1 се дѣ гратѣсѣ
 де D. авѣторѣ.

Mai ești la lămâie o cărțișică de specialita-
 tea cea mai pretioasă și; дѣн секолѣлѣ, дѣн карѣ
 кѣзѣлѣтѣлѣа чѣвѣлѣсѣчѣзѣне асѣрѣзѣнѣте зрѣкѣлѣа чѣлорѣ
 маѣ ѣнѣпѣлѣдѣ, ера прѣа де дорѣтѣ ка рѣшѣнѣлѣа
 сѣ'мѣи ѣа де ордѣнѣ Нѣргѣрѣа кѣ дѣченѣцѣ дѣн
 тогѣ черкѣлѣа конѣверсѣдѣнѣи лѣи. D. Канѣнѣкѣ е дѣ-
 рѣкторѣ дѣнпѣасѣлѣа ѣнѣ. шѣ Прѣфѣктѣ алѣ тѣногрѣ-
 фѣи дѣчѣсѣанѣ Tѣмѣотѣз Цѣнарѣа сѣбѣсѣа де сѣнѣтѣ
 тѣнарѣи о кѣрѣтѣчѣкѣ де сѣлѣлѣа ачѣсѣа сѣнѣтѣ тѣлѣ.
 Порѣгѣрѣа де рѣнѣ кѣвѣнѣнѣдѣ дѣнтрѣ ошѣнѣ. Прѣ-
 нѣлѣа лѣз вѣнѣзѣ пѣлѣлѣка дѣнѣ дѣнпѣртѣшѣрѣ. D.
 Трѣдѣкѣторѣи се фѣачѣ агѣнѣтѣ кѣ едѣцѣнѣа ачѣсѣторѣ
 вѣошѣрѣлѣе ва трѣвѣи се фѣе де маѣ мѣлѣте мѣи.